Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIII nr. 25 (861) ★ joi 21 iunie 1962 ★ 8 pagini, 30 bani

Trăiască și înflorească în veci prietenia romîno-sovietică!

Bine ați venit, soli ai poporului frate sovietic!

Încă de dimineață, străzile Capitalei sărbătorește împodobite, au răsunat de entuziasmul miilor și miilor de oameni ai muncii care se îndreptau spre gara Băneasa. Cu flori în brațe, cu zîmbetul cald al prieteniei pe buze, tineri și bătrîni s-au înșirat de-a lungul întregului traseu care unește frumoasa gară Băneasa cu centrul minunatei noastre Capitale.

E ziua de luni, 18 iunie 1962.

O boare caldă adie în mireasma aerului proaspăt al dimineții. Părtaș la bucuria bucureștenilor, soarele e darnic și-mbrățișează într-o cuprindere luminoasă întregul oraș. Pretutindeni flutură drapelele de stat ale celor două țări — R. P. Romînă și Uniunea Sovietică —, pe mari pancarte sînt înscrise saluturi de bun sosit, urări închinate păcii, prieteniei și colaborării între popoare, Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Partidului Muncitoresc Romîn.

Pavoazată de sărbătoare, gara Băneasa e gata să-i primească pe înalții oaspeți. Pe frontispiciul gării — portretele tovarășilor Nikita Sergheevici Hrușciov și Gheorghe Gheorghiu-Dej. Saluturi de bun sosit se pot citi — în limbile rusă și romînă — pe marile panouri din piața gării inundată azi de mulțimea celor sosiți în întîmpinarea prietenilor sovietici.

Sosesc să-i primească pe înalții oaspeți sovietici, tovarășii **Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Petre Borilă, Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș, Dumitru Coliu, Leonte Răutu, Leontin Sălăjan, Ștefan Voitec, Mihai Dalea, Alexandru Bîrlădeanu, Corneliu Mănescu**, ministrul afacerilor externe.

Sînt de față membri ai C.C. al P.M.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai instituțiilor centrale și ai organizațiilor obștești, academicieni și alți oameni de știință și cultură, generali și ofițeri superiori. Sînt prezenți, de asemenea, membri ai corpului diplomatic, ziariști romîni, corespondenți ai presei străine acreditați la București și trimiși speciali ai agențiilor de presă și ziarelor din străinătate.

Ora 9. Un freamăt străbate mulțimea. La capătul peronului se zărește înaintînd încet trenul oficial. Trenul oficial intră în gară și în uralele și aplauzele celor prezenți coboară oaspeții mult așteptați — Nikita Sergheevici Hrușciov și ceilalți membri ai delegației. Urmează un moment emoționant, care exprimă legăturile frățești dintre poporul nostru și poporul sovietic — tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej îl îmbrățișează cu căldură pe N. S. Hrușciov, primul secretar al P.C.U.S., șeful guvernului sovietic. E o îmbrățișare caldă, prietenească, o expresie minunată a marii prietenii ce ne leagă popoarele.

În gara Băneasa, la sosirea oaspetelui drag

În jurul oaspeților sovietici răsar ca din pămînt, veseli și surîzători, cincizeci de pionieri; cu brațele pline de flori, ei le oferă conducătorilor de partid și de stat sovietici și romîni și le prind la gît mătasea cravatelor de pionier.

Fanfara aliniată pe peron intonează imnurile de stat ale U.R.S.S. și R.P.R. 21 de salve de tun răsună în văzduhul limpede în semn de salut.

Tovarășii N. S. Hrușciov și Gheorghe Gheorghiu-Dej trec în revistă garda de onoare, apoi oaspeți și gazde pășesc în piața gării, unde o mulțime imensă salută cu aclamații puternice și nesfîrșite urale.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej rostește cuvîntarea de bun venit. Răspunde tovarășul N. S. Hrușciov și cuvîntările sînt primite cu aplauze furtunoase. Minute în șir se scandează cuvinte de salut cordial, se scandează „R.P.R. — U.R.S.S. sînt în veci prietene!"

Tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej și Nikita Sergheevici Hrușciov iau loc într-o mașină deschisă, escortată de motocicliști și urmată de coloana mașinilor oficiale. Sute de mii de bucureșteni aflați de-o parte și de alta a șoselei salută cu entuziasm, flutură stegulețe și buchete de flori.

După primii metri străbătuți, mașina a devenit o grădină de flori, care plutește prin mulțime. Flori în brațele bucureștenilor, flori pe mașină, flori pe asfaltul șoselei... Flori vii, ale prieteniei!

Tovarășii N. S. Hrușciov și Gheorghe Gheorghiu-Dej și celelalte persoane oficiale răspund cu căldură manifestărilor de dragoste și prietenie care au loc la fiecare pas pînă la reședința delegației sovietice.

...Spre ceasurile amiezii, calea Victoriei, bulevardele din centrul Capitalei căpătaseră o înfățișare impresionantă; aflînd că pe aci vor trece înalții oaspeți, mii de bucureșteni s-au adunat pe traseu. Pretutindeni pe unde trecea cortegiul de mașini, răsunau aclamații și aplauze, calde cuvinte de salut.

Oaspeții dragi, soli ai poporului sovietic au depus coroane de flori la Monumentul Eroilor Patriei și la Monumentul Eroilor Sovietici.

La orele 11, la Palatul R. P. Romîne, membrii delegației de partid și guvernamentale a U.R.S.S. au fost primiți de conducătorii de partid și de stat în frunte cu tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej și Ion Gheorghe Maurer. Primirea s-a desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

După-amiază, tot la Palatul R. P. Romîne, au început convorbirile dintre delegațiile de partid și guvernamentale ale R. P. Romîne și Uniunii Sovietice, convorbiri care au decurs într-o cordială atmosferă de prietenie frățească.

Seara, oaspeții sovietici au participat la spectacolul de gală de la Teatrul de Operă și Balet al R. P. Romîne, dat în cinstea sosirii lor. Conduși de-a lungul întregului drum pînă la operă de uralele nesfîrșite ale bucureștenilor care i-au așteptat pe traseu, oaspeții sovietici au fost primiți și în sala operei cu o caldă manifestare de prietenie.

Bogatul program prezentat în cinstea înalților oaspeți a cuprins cîntece și dansuri populare romînești și sovietice, coruri, arii din opere. Spectacolul s-a bucurat de un deosebit succes.

La sfîrșitul spectacolului, întreaga asistență a ovaționat îndelung pentru prietenia romîno-sovietică, pentru Nikita Sergheevici Hrușciov.

★

Luînd cuvîntul în piața gării Băneasa, la sosire, N. S. Hrușciov a spus, adresîndu-se mulțimii de bucureșteni: **Aveți un soare fierbinte și inimi calde!** Pretutindeni pe unde vor călători oaspeții dragi în țara noastră, vor fi întîmpinați de aceleași inimi calde, prietenești, de același soare fierbinte și luminos.

Prietenilor dragi, oaspeților sovietici — toată căldura inimilor noastre!

„Fii binevenit, Nikita Sergheevici Hrușciov!"
Cu urarea tradițională, micul pionier prinde la gîtul înaltului oaspete cravata roșie de pionier

Vacanță, excursii, drumeții...

Zilele vacanței răsplătesc din plin munca copiilor dintr-un an școlar. În acest început de vară ne-am oprit în două școli bucureștene pentru a afla în cel fel își organizează timpul liber unitățile de pionieri din Școlile de 8 ani nr. 155 și nr. 183.

De la început am aflat că activele pionierești, sub îndrumarea instructorilor de pionieri și a cadrelor didactice, au fost ajutate în organizarea drumețiilor prin orașul București

pentru a cunoaște cît mai bine munca plină de însuflețire a poporului nostru în opera de desăvîrșire a construcției socialismului. Și așa cum era și firesc, pionierii Școlii de 8 ani nr. 183 au pornit mai întîi să cunoască principalele monumente din capitala noastră. Au mers prin muzee și case memoriale, unde au cunoscut mai îndeaproape, filă cu filă, istoria patriei noastre. Școala de 8 ani nr. 183 se află în raionul Grivița Roșie; cărui bucureștean nu-i sînt cunoscute minunatele construcții înălțate pe Calea Griviței? Părinții copiilor din acest raion s-au născut și au trăit, mai toți, în această parte a Bucureștiului cunoscută în trecut pentru mizeria și casele ei insalubre. Este deci cu atît mai bine pentru locuitorii de azi ai Căii Griviței să cunoască bine istoria transformării minunate a unui important colț al orașului nostru. Pe harta orașului București, în raionul Grivița Roșie, apare acum, sub ochii noștri, un nou cartier: Pajura.

Pionierii Școlii de 8 ani nr. 183 au hotărît să-l cunoască cît mai bine, vizitîndu-l. Și pentru că în orașul nostru se constru-

iește atît de mult, ei au hotărît să cunoască și construcțiile din cartierele vecine. Și extinzînd sfera interesului lor pentru fața nouă a patriei, pe ziua de 3 iulie, la ora 6 dimineața, 40 de pionieri și școlari, instalați într-o mașină confortabilă, vor porni din București. Direcția: Tîrgoviște, Moroeni, Sinaia. Vor vizita întreprinderi, se vor întîlni cu muncitori fruntași, vor da scurte programe artistice.

Și pionierii Școlii de 8 ani nr. 155, în dorința lor de a cunoaște numărul mare de construcții care se ridică cu fiecare zi, cu fiecare oră parcă, au pornit, de la kilometrul zero, să colinde prin capitala noastră. Cîți kilometri au făcut? Mulți, dar nimeni n-a simțit oboseală. Atîtea construcții, atîta lumină și fericire se întind pe o distanță nesfîrșită, de străzi, de cartiere, de raioane...

Cei mici, pionierii din clasa a III-a, au mers la gospodăria colectivă „Olga Bancic" din Dragomireștii din Vale. Acolo au vizitat incubatoarele, grajdurile, hectarele pline de rod ale gospodăriei — într-un cuvînt întreaga avere a colectivei. La plecare, un țăran colectivist i-a invitat la el acasă.

Excursia de o zi la Sinaia le-a prilejuit vizitarea Uzinelor „I. C. Frimu", a Muzeului Peleș și urcușul atît de plăcut spre Cota 1.400.

În curînd, pionierii și elevii acestei școli vor pleca în două excursii cu durată de cinci și respectiv șapte zile. Pregătirile

în vederea lor prevăd, între altele, cercetarea din cărți și reviste a locurilor care urmează să fie vizitate. În munții Ciucaș, cei 34 de pionieri și elevi vor merge împreună cu pionierii de la Școala medie nr. 2. Această excursie le va oferi prilejul să îndeplinească și condițiile prevăzute pentru obținerea distincției pionierești, vor face jocuri de orientare, vor colinda și vor studia „pe viu" geografia patriei. Cealaltă excursie, cu durată de 7 zile, se va face de-a lungul munților Apuseni trecînd prin orașele Turda, Cluj, Oradea, Beiuș, Arad și înapoi spre București. Peste tot vor putea vedea, vor putea constata prezența permanentă a noului, a frumosului, a fericirii.

Vacanța, drumeții, excursii. Prilejuri minunate de a cunoaște, de a vedea, de a înțelege și mai adînc pentru ce, neobosit, luptă părinții, frații noștri. Pentru a putea vedea cu ochii prezența socialismului.

E. SKIBINSKY

Un raid-anchetă la două școli bucureștene

Pregătiri de drumeție...

Jocuri pentru voi

CURSA NUMERELOR

Ne organizăm pe două, trei echipe egale de jucători. Echipele se așază în șir una lîngă alta. Cineva este ales conducătorul jocului.

Facem numărătoarea cu glas tare pe echipe cerînd ca fiecare să-și cunoască numărul lui. Putem sta în picioare, așezați pe iarbă sau pe o bancă. La o distanță de 15—20 de pași marcăm o linie sau punem în fața fiecărei echipe un steguleț, țăruș etc.

Conducătorul jocului va sta în dreptul acestei linii și va striga pe sărite cîte un număr. Jucătorii al căror număr a fost rostit vor porni în alergare pînă la linia respectivă, se vor întoarce și-și vor ocupa cît mai repede locurile. Jucătorul care sosește primul va cîștiga un punct pentru echipa lui. Punctele sînt notate de conducătorul jocului care nu poate opri jocul dacă nu a strigat măcar o dată numărul fiecărui jucător.

Echipa care totalizează cel mai mare punctaj este cîștigătoarea jocului.

ȘTAFETĂ

Ne rînduim în două, trei echipe egale de jucători, în șir și la o distanță de cca. 2 m una de alta. Marcăm linia de plecare și cea de întoarcere la distanța de 20—30 de pași. Primul jucător al fiecărei echipe are două obiecte, de pildă, o minge și un steguleț, care vor fi ținute în mîini.

La semnalul de plecare, pornesc primii jucători care vor lăsa pe linia de întoarcere unul dintre obiecte (de exemplu mingea) și revin la echipa lor înmînînd următorului celălalt obiect-ștafetă.

Jucătorii echipei care au respectat întocmai regula de joc și care au terminat mai repede ștafeta vor fi declarați învingători.

PROF. I. TEODORESCU-ARGHEZI

SFATUL SPECIALISTULUI • SFATUL SPECIALISTULUI • SFATUL

CUM SĂ NE ÎNTOCMIM UN IERBAR?

Ne trebuie mai întîi o serie de scule și materiale fără de care nu se poate întocmi un ierbar în bune condiții. Aceste scule și dispozitive speciale sînt, după caracterul întrebuințării lor, de trei feluri: 1. scule pentru scoaterea plantelor din pămînt (lopățică, lingură de răsădit sau în cel mai rău caz un cuțit). 2. Scule sau accesorii pentru transportarea plantelor (mapă confecționată din bucăți de scîndură — fig 1, cutie de botanist sau, la nevoie, un coș oarecare). 3. Accesorii pentru uscarea plantelor (o scîndură de mărimea ierbarului sau o presă specială, confecționată din lemn).

Pentru ierbar se vor colecționa numai plante întregi, adică cu flori deschise sau fructe formate, frunze și rădăcini.

Plantele culese pentru ierbar nu trebuie rupte sau smulse, ci dezgropate cu grijă, cu rădăcină cu tot. De la arbori și arbuști, vom tăia numai ramuri cu frunze, flori sau fructe. Se vor lua numai exemplare normale, evitîndu-se excepțiile — adică nu se vor recolta plante prea puternic crescute sau prea slab dezvoltate, noduroase și strîmbe.

Pentru ierbar trebuie să luăm mai multe exemplare din fiecare specie sau fel de plantă pentru a avea întotdeauna o rezervă în vederea înlocuirii plantelor care s-ar distruge dintr-o cauză oarecare.

Plantele pentru ierbar se culeg numai pe timp frumos.

După colectare, rădăcinile plantelor dezgropate se curăță cu grijă de pămînt și alte resturi, se sortează și apoi plantele se așază binișor, fiecare pe cîte o hîrtie din mapă, în vederea transportării lor.

Întorși din excursie, așezăm plantele pentru uscare. La așezarea plantelor pentru uscare trebuie respectate anumite reguli: 1. Plantele se așază astfel ca să nu depășească nicăieri marginile hîrtiei. 2. Pe fiecare coală de hîrtie se pune o singură plantă. 3. Sub fiecare floare, după ce-i îndreptăm petalele, se pune vată într-un strat foarte subțire. 4. Tulpinile și rădăcinile groase e mai bine să le tăiem pe lung în două și pe urmă să le uscăm.

Uscarea plantelor se face folosind cîte două foi de sugativă sau ziar pentru fiecare plantă. Foile se pun unele peste altele, astfel încît teancul de foi cu plante să aibă, pe măsura creșterii lui, o grosime uniformă pe toate laturile. Peste teancul de foi se pune o scîndură de mărimea și forma ierbarului, iar peste această scîndură se așază greutăți sau se folosește presa specială.

Pentru uscarea corectă a plantelor hîrtia se va schimba din 12 în 12 ore.

Ca să știm dacă planta este complet uscată, o apucăm de capătul de jos al tulpinii și, dacă stă perfect dreaptă, este destul de uscată.

În vederea întocmirii ierbarului din plantele colectate și uscate, trebuie să le montăm pe coli de hîrtie groasă cu dimensiunile de 40×26 cm sau 35×22 cm.

Pentru fixarea plantelor pe coală se folosesc fîșii de hîrtie care după ce se taie de lungime potrivită (0,3—0,5 cm), se ung cu clei la capete și se așază peste plante în mai multe locuri (fig. 2).

Pe fiecare planșă de ierbar este îngăduit să se lipească o singură plantă plus eticheta necesară cunoașterii plantei. Eticheta trebuie să cuprindă numele științific și popular al plantei, data și locul de unde a fost culeasă, numele și pronumele culegătorului.

În felul acesta, ierbarul este gata și poate fi folosit în scopul propus.

Ing. I. ROVENȚA
șeful stațiunii micilor naturaliști de la Palatul pionierilor București

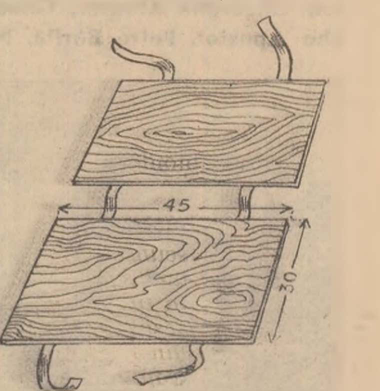

Fig.1. *Mapă pentru colectatul plantelor (confecționată din bucăți de scîndură)*

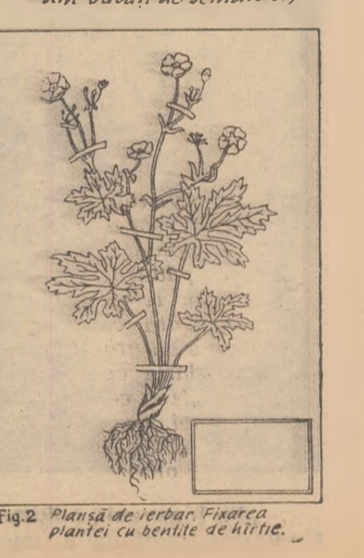

Fig.2 *Planșă de ierbar. Fixarea plantei cu benzile de hîrtie.*

SFATUL SPECIALISTULUI • SFATUL SPECIALISTULUI

SĂ DISCUTĂM DESPRE Colegialitate

Și eu am procedat ca Pandelică...

Mărturisesc sincer că, o vreme, am semănat și eu cu Pandelică, iar colegul meu de bancă era leit Virgil! Acasă se ținea numai de joacă, irosea timpul rezervat lecțiilor, iar la școală copia temele din caietul meu. E drept, nu-mi prea plăcea treaba asta, dar mă gîndeam că-l supăr dacă refuz. Aveam

impresia că nu-i „colegial" să-l lași, „săracul", fără rezultatul problemelor... Lucrurile au mers așa pînă ce am fost amîndoi criticați zdravăn în adunarea de grupă. Pe urmă, ne-a știut tot detașamentul. Am înțeles că numai colegial nu era procedeul meu și al vecinului de bancă. Dar și el și-a dat seama de asta. A început să-și organizeze mai bine timpul, să învețe cum trebuie... Îmi cerea ajutorul numai cînd nu înțelegea ceva. Acum, nici el nu mai seamănă cu Virgil, nici eu cu Pandelică! Sîntem adevărați colegi și asta se datorește faptului că pionierii din grupă ne-au dat o bună lecție despre ceea ce înseamnă colegialitate.

BATIȘTEA ELENA
clasa a V-a
comuna Braniștea,
regiunea București

„Eroul"

Despre mulți oameni vestiți scrie în istorie, numai despre Boboc Ion, din clasa noastră, nu. Și știți de ce? Ar trebui să existe o istorie specială a lipsei de colegialitate pentru ca să-și găsească acolo locul și Boboc! Judecați și voi: băiat mare, într-a patra, și-și pune mintea cu școlarii dintr-a doua! Sigur, față de ei e puternic, îi convine să facă pe eroul... De fapt însă aici nu-i vorba de „eroism", ci mai degrabă de îngîmfare. În loc să le fie un prieten mai mare, un sfătuitor, el se poartă cu ei urît, îi bruschează. Într-un cuvînt, procedează cu totul necolegial — și îi recomand să-și schimbe cît mai repede purtarea!

MIHAI CEZARINA
clasa a IV-a
Școala de 8 ani nr. 3, Giurgiu

La o teză de istorie...

Ora în care am dat teză de istorie la sfîrșitul acestui an școlar a fost așteptată cu multă emoție de toți colegii mei. Tovarășa profesoară de istorie va ieși în curînd la pensie, acesta este ultimul ei an școlar și, întrucît celelalte clase dăduseră lucrarea scrisă la istorie, teza noastră era, de asemenea, ultima ei teză. Vă închipuiți cît de mișcați eram și noi, și tovarășa profesoară. În clasă era liniște, cu toții ne străduiam să alcătuim lucrări cît mai izbutite, pentru a-i face bucurie deplină profesoarei noastre dragi. Ei, bine, tocmai atunci și-a găsit Neagu Vasile să copieze! Nu vă mai spun cu cîtă mîhnire i-a pus tovarășa profesoară nota meritată.

Ce l-a determinat pe Neagu, altminteri elev bun, să facă una ca asta? Cred că știu: s-a întîmplat să nu repete ca lumea tocmai subiectele care ni s-au dat, și în loc să recunoască cinstit, a procedat ca un laș. Dar ce m-a necăjit mai rău a fost că, în recreație, am auzit niște voci răzlețe spunîndu-i cam așa: „Măi, Neagule, tu de asta nu mai poți! Tot îți iese media!" Aceste vorbe m-au uluit. Spune-mi, dragă redacție, tu ce părere ai?

ZAPRATAN LIDIA
str. Răducanu nr. 5
Tg. Ocna, regiunea Bacău

NOTA REDACȚIEI: Supărarea ta, dragă Lidia, e îndreptățită. Neagu Vasile a procedat nejust, iar cei care i-au luat apărarea au dovedit, într-adevăr, lipsă de colegialitate. Părerea noastră este că voi ar fi trebuit să convocați chiar la sfîrșitul orelor sau a doua zi — în orice caz, cît mai repede — adunarea detașamentului pentru a-l pune în discuție atît pe Neagu cît și pe cei care l-au „apărat". Cu siguranță că, în felul acesta, lucrurile s-ar fi limpezit. Este necesar ca în detașamentul vostru să discutați mai des despre adevărata colegialitate, despre cum trebuie să se comporte un pionier. *Însăși întîmplarea petrecută la voi dovedește că n-ați făcut prea multe în această direcție. Să sperăm însă că, citind aceste rînduri, colegii despre care ne scrii vor avea prilejul să mediteze mai profund la purtarea lor.*

În cadrul discuției despre colegialitate ne-au mai scris:

Stepan Doru, Arad; **Farcaș Mircea**, Certejul de sus, reg. Hunedoara; **Rotaru Niculae**, com. Bordei Verde, reg. Galați; **Albu Nicolae**, Mediaș; **Udrescu Vasile**, Baia Mare; **Mureșan Reghina**, Cugir, reg. Hunedoara; **Rodinciuc Minerva**, Bădeni, reg. Argeș; **Ionescu Loredor**, București; **Cojocaru Marcela**, com. Dîmbovicioara, reg. Argeș; **Daniș Ana**, com. Recaș, reg. Banat; **Cardaș Viorica**, com. Diosig, reg. Crișana; **Antimescu Carmen și Jurcă Romița**, com. Variaș, reg. Banat; **Mihai Georgeta**, com. Săveni, reg. București; **Rîlcu Cornelia**, Bicaz; **colectivul clasei a VI-a B de la Școala de 8 ani Andrășești**, reg. București; **Găină Angela**, com. Orodel, reg. Oltenia; **Olteanu Sabina și Barbu Marioara**, com. Țibănești, reg. Galați; **Stancu Petre**, Craiova; **Preoțescu Virgil**, com. Crășani, reg. București; **Grigorea Elena**, com. Vlădeni, reg. Ploiești; **Burtoiu Maria**, com. Juguri, reg. Argeș; **pionierii detașamentului nr. 2, Școala de 8 ani Bistra**, reg. Cluj.

Publicarea numelor celor care ne-au scris continuă în numărul viitor.

AȘTEPTĂM NOI PARTICIPANȚI LA DISCUȚIA NOASTRĂ DESPRE COLEGIALITATE. Vă rugăm să vă referiți nu numai la aspecte din timpul anului școlar, ci și la anumite întîmplări din vacanța aceasta, cu care prilej au ieșit la iveală spiritul de colectiv, modestia, buna cuviință etc. Nu uitați să notați pe plic: „Pentru discuția despre colegialitate".

ȘCOALA DE ÎNOT

Ștrandul Palatului pionierilor din București cunoaște obișnuita larmă a zilelor de vară. Cele două bazine sînt foarte solicitate de copii. Prezența arbitrilor cu cronometre ne arată că aici se desfășoară și întreceri viu disputate. Dar nu numai atît. **LA 25 IUNIE INCEP INSCRIERILE LA ȘCOALA DE INOT CARE VA FUNCȚIONA IN CADRUL ȘTRANDULUI. Se pot inscrie copii între 9 și 14 ani, care vor prezenta rezultatul vizitei medicale făcute la dispensarul din cartierul fiecăruia.** Cursurile sînt gratuite. **Împărțiți pe grupe (9—11 ani și 12—14 ani) ei vor fi inițiați în arta înotului de profesori și antrenori bine pregătiți. Cei care doresc informații suplimentare le** pot primi direct la Palatul pionierilor. Le dorim viitorilor... campioni mult succes!

Ne e dragă gospodăria agricolă colectivă

Ascunsă între păduri umbroase, pe coasta unui deal, este așezată comuna Ticu, din raionul Huedin. Copiii de aici au îndrăgit mult locurile acestea minunate, văile și pădurile, poienițele însorite. Mai mîndri însă ca de orice, ei sînt de gospodăria lor colectivă, cu holde întinse și pomi încărcați de rod, cu case noi și frumoase. Sînt mîndri pionierii din Ticu și pentru că, în multe împrejurări, au fost și ei de mare ajutor colectiviștilor.

Despre acest ajutor îți pot povesti pionierii multe. Cînd foșnetul pădurilor și cîntecul păsărelelor le-au dat de veste că primăvara este pe drum, pionierii s-au grăbit să se ducă la gospodăria colectivă să întrebe: „Noi ce avem de făcut?" Apoi, de îndată s-au apucat de lucru. În seră, la semănat, la plivit, la multe treburi mai ușoare, ei erau alături de colectiviști. Dar bucuria cea mai mare pionierii au avut-o atunci cînd au aflat de la inginerul agronom că se va planta o nouă livadă. Și n-au lipsit nici cînd s-a ales locul, cînd s-au măsurat și s-au stabilit distanțele între pomi. Dar tare ar fi vrut să fie ei aceia care să sădească noii puieți. Așa că colectivul de conducere al unității a hotărît să arate conducerii gospodăriei dorința pionierilor...

„Sîntem tare bucuroși de reușita noastră"... puteai citi peste cîteva zile în jurnalul unității. Era vorba despre cei 500 de puieți de meri pe care singuri i-au plantat, după sfaturile inginerului agronom. Acum, livada cu pomișori așezați în rînduri perfecte este în atenția pionierilor. „Să avem grijă ca nici unui pomișor să nu-i meargă rău"... „Să-i văruim pe toți cu var"... „Să mai îndreptăm gardul, să nu cumva să poată trece animalele"... vin mereu cu alte și alte propuneri pionierii. Mai ales Lazăr Francisc este tare priceput. „Poate c-o să mă fac pomicultor", zice el adesea.

Cu sădirea noii livezi, pionierii și-au căpătat toată încrederea colectiviștilor. Așa că ei au fost chemați și la plantarea celor 22.000 puieți de salcîm pe malurile rîpoase. Salcîmii aceștia vor stabiliza terenul cum nu se poate mai bine. Dar nu numai la aceste acțiuni au fost ei prezenți, ci și la stîrpirea gîndacului de Colorado, a cărăbușului de mai, la combaterea dăunătorilor din livezi. Cît privește ajutorul dat la noile construcții, pionierii povestesc cu multă plăcere.

Acum, pionierii din Ticu sînt în vacanță. Pădurile îmbrăcate în haina lor cea mai frumoasă își așteaptă veselii prieteni. Împrejurimile vor răsuna de cîntece și veselie. Flăcările focului de tabără vor fi și ele de multe ori tovarășe de joacă. Zile pline de bucurii vor fi însă și acelea în care pionierii vor da ajutor colectiviștilor. Ei au prevăzut în programul lor de activități tradiționala acțiune de strîngere a spicelor, lucrări de întreținere a pășunilor, recoltarea fructelor, ajutor la sectorul zootehnic, lucrări în grădina de zarzavat. Și mai mult încă, aflați că pionierii vor să pregătească cele mai frumoase cîntece și poezii, dansuri și scenete pe care să le prezinte colectiviștilor la arie. Ei vor, ca prin toate acțiunile pe care le vor desfășura, să-și arate dragostea lor pentru gospodăria colectivă.

EL. TOFAN

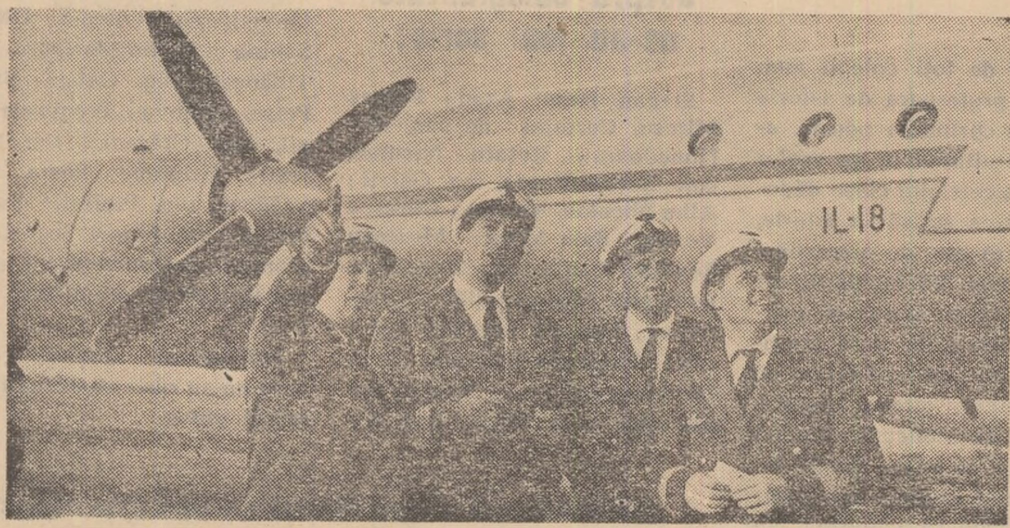
Vacanța lui Lică-Lenevică

Desene: BURSCHI

ZIUA AVIAȚIEI

PE CĂILE AERULUI

După zbor... Foto: GR. PREPELIȚĂ

Ziua aviației Republicii Populare Romîne prilejuiește în fiecare an o trecere în revistă a succeselor aviatorilor noștri, a celor care — pe vreme frumoasă sau pe furtună — înfruntă înălțimile văzduhului.

Piloți de nădejde, fruntași ai transportului pe căile aerului sînt mulți. Comuniștii Ion Drăgănescu, Ion Staicu, Nicolaie Milea, Ion Alexandru...

Ne aflăm pe bordul unui avion nou-nouț, cu aripi scînteietoare. Direcția? Aeroportul Băneasa.

Dincolo de ferăstruicile aburite, în față, nori ca de zăpadă se văd sfîșiindu-se, în scame, în elicele de oțel. Din loc în loc, cîte un gol de aer face ca avionul să se clatine ușor, să cadă, o clipă, brusc. Pasagerii stau însă liniștiți, ca în autobuz. Citesc ziarul sau admiră peisajul de pe sol — nesfîrșitele ogoare colectiviste acoperite cu lanuri de grîu sau porumb, văi și dealuri cu arbori suiți pe creste. Pasagerii știu că avionul se află în mîini sigure.

Acul subțire de pe cadranul altimetrului instalat chiar în încăperea rezervată călătorilor începe să coboare: 1 500 m... 800... 500...

Ne uităm în jos, pe lîngă aripile avionului. La orizont apare „Casa Scînteii", monumentală, luminată de soare.

O clipă, pămîntul se răstoarnă parcă, se apropie vertiginos. Avionul lunecă fulgerător de-a lungul pistei, aterizează. Cîntecul motoarelor se potolește.

— Ei, cum v-ați simțit? zîmbește pilotul Ion Alexandru, ieșind din cabină.

Călătorii — oameni ai muncii — sînt mulțumiți. Au călătorit comod, rapid, au ajuns la destinație la oră exactă.

Pe aeroport l-am întîlnit pe comunistul Vasile Dogaru, pilot-instructor, comandant de navă, căruia i-am luat un scurt interviu:

— Ce ne puteți spune în legătură cu dezvoltarea aviației noastre de transport?

— Datorită condițiilor asigurate prin grija statului nostru socialist, transportul de călători pe căile aerului s-a dublat în ultimul timp. Există în prezent un număr de șaisprezece linii aeriene interne, care asigură legătura cu cele mai îndepărtate colțuri ale țării. Recent, s-a inaugurat linia București—Suceava, iar în curînd se va deschide o nouă cursă: București—Caransebeș.

Cursele externe fac legătura cu o serie de capitale europene, cum ar fi Moscova, Budapesta, Paris, Berlin, Copenhaga. Sutele de turiști care ne vizitează țara, litoralul, au posibilitatea să cunoască marile realizări din patria noastră, construcțiile, nenumăratele construcții ce-i îmbogățesc noul peisaj.

Avem în dotare avioane moderne, printre care și „IL-18", iar zburătorii noștri asigură transportul în cele mai bune condiții. Aviatorii sînt în majoritate tineri, crescuți sub îndrumarea atentă a organizației de partid. Aviatori bine pregătiți, de nădejde.

AL. DINU IFRIM

In slujba vieții

...Mi se spusese că unul dintre piloții aviației sanitare, care are la activul său multe fapte de vitejie puse în slujba sănătății oamenilor muncii, este Mircea Paxaman. L-am găsit la hangarul stației centrale de la Otopeni, împreună cu tehnicienii Constantin Iordănescu și Dumitru Zadarojni, pregătindu-și aparatul pentru zbor.

— De ce să scrieți neapărat despre mine? s-a mirat dînsul, cînd a aflat scopul vizitei. Aviasanul are zeci de alți piloți cu care se poate mîndri. Vasile Nenciu, de exemplu. Nu de mult, datorită promptitudinii cu care a acționat, a salvat viața unui tînăr. Să vedeți cum a fost. De la Sinaia ni s-a comunicat că Gheorghe Pavel, un băiat de vreo 17 ani, a suferit un accident grav la inimă. „Dacă în 5—6 ore nu intervine chirurgul, băiatul moare" — ni s-a spus. Ce era de făcut? La Sinaia nu pot ateriza avioane. Vasile Nenciu a cerut un elicopter. În cîteva minute a aterizat în curtea spitalului de la Fundeni. După alte cîteva minute, avînd la bord un specialist cu instrumentele și medicamentele necesare, s-a îndreptat spre Sinaia. Și viața băiatului a fost salvată...

— Foarte interesant. Dar despre dumneavoastră ce ne puteți spune?

— Păi, lucruri la fel de simple, obișnuite.

Din discuțiile pe care le-am avut cu dînsul, și mai ales cu tovarășii săi, am înțeles însă că în spatele acestor cuvinte „obișnuite", „simple", se află, de cele mai multe ori, fapte de-a dreptul impresionante, de un profund umanism.

...Era în primăvara acestui an. Maria Moise, o colectivistă de pe Valea Buzăului, suferise o comoție cerebrală. Pentru a-i salva viața, se impunea o intervenție chirurgicală în maximum de urgență, la una din clinicile bucureștene. Dar condițiile atmosferice făceau aproape imposibilă decolarea unui avion. În decurs de o oră, în atmosferă se petreceau lucruri ciudate: urla vîntul, ploua, ningea. A zbura în asemenea condiții însemna să-ți asumi o mare răspundere. La mijloc era însă vorba de viața unui om care trebuia salvată! Iar pilotul Mircea Paxaman, comunistul Paxaman, știa asta. Și de aceea s-a hotărît: va zbura. A urcat în carlinga unui avion echipat cu schiuri, fiindcă terenul aeroportului din Buzău făcea imposibilă aterizarea altui aparat, și a plecat. Și cu toate că pe drum meteorologul i-a comunicat că nu va putea să aterizeze, cu toate că la întoarcere condițiile atmosferice deveniseră și mai nefavorabile zborului, avionul încărcîndu-se aproape complet de gheață, comunistul Paxaman a făcut tot ce i-a stat în putință, și-a pus la încercare întreaga sa iscusință și pricepere profesională, iar în unele momente și-a riscat chiar viața, pentru a salva în schimb viața altui om.

Un comunist nici nu putea să procedeze altfel.

I. ANDREI

Aeromodelism

„CUPA AUREL VLAICU"

Aeroportul Băneasa. De pe pista de beton decolează, din cînd în cînd, avioane cu aripi uriașe, cu scăpărări de metal. E ceva obișnuit să vezi deasupra aeroportului zburînd avioane, sosind sau plecînd în cursă.

Dar iată că nu departe de pista de beton, de șirul avioanelor de pe aeroport, decolează altele... neobișnuite, liliputane. Spre albastrul cerului se ridică, trase ca de o mînă nevăzută în văzduh, zeci de aeromodele. Suple, lucrate cu migală de constructorii ce înșiși le lansează, micile aparate de zbor descriu în aer cercuri elegante, line, sînt urmărite cu emoție.

Acum, iată, vine rîndul unui pionier mărunțel, inimos, să-și lanseze aparatul. E un aeromodel A-1. Aeromodelul se dezlipește brusc din palmele băiatului și se înalță cu siguranță în văzduh. Acul cronometrului înregistrează pe cadran timpul de zbor: 705 secunde!

— Locul I! constată comisia.

Cîștigătorul, pionierul Braun Ion, este elev în clasa a V-a la Școala de 8 ani nr. 176 din București, și face parte din cercul de aeromodele de pe lîngă Clubul C.F.R. „Grivița Roșie".

La aceeași probă, locul al II-lea a fost cîștigat de Tomescu Traian (cu 618 puncte), elev în clasa a VIII-a, Școala medie nr. 3 din București, membru al aceluiași cerc de aeromodele de la „Grivița Roșie", iar locul al III-lea de tînărul Balog Emeric (cu 605 puncte) din regiunea Crișana.

Cei peste optzeci de concurenți, mulți dintre ei pionieri și școlari din toate regiunile țării, participanți la finala „Cupei Aurel Vlaicu", au justificat pe deplin condițiile minunate care le-au fost puse la dispoziție pentru a practica acest sport îndrăgit de ei, au demonstrat o pregătire temeinică în construcția de aeromodele. Dovadă, rezultatele foarte bune obținute, rezultate apropiate de valorile internaționale.

AL. PROFIRIU

Pentru BELȘUGUL RECOLTEI

Telefonul sună prelung.

— Alo! Aici Gospodăria agricolă de stat Ivănești. Tovarăși, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră: a apărut Zabrusul. Singuri nu-l putem doved i. Iar grîul este în pericol. Ajutați-ne!

După cîteva clipe, într-un birou, mai mulți oameni s-au adunat la sfat.

— Gîndacul ăsta, Zabrus, e o insectă tare păcătoasă. Dacă nu-i stîrpită la timp, distruge zeci de hectare de grîu. Trebuie acționat cu maximum de urgență.

Și după alte cîteva clipe, Gospodăria agricolă de stat Ivănești primea următorul răspuns:

— O să vină la dumneavoastră tovarășul Mihai Diaconescu, cu un „A.N. 2". Pregătiți tot ce este necesar!

Discuția aceasta nu s-a petrecut, așa cum s-ar putea crede, între specialiștii Trustului regional gostat, bunăoară, ci între aviatori. Da, nu vă mirați. Între aviatori. Căci în anii puterii populare, prin grija partidului și a guvernului, agricultura a fost înzestrată cu numeroase utilaje și mașini dintre cele mai moderne, iar între acestea se numără de cîțiva ani și avioanele aviației utilitare.

Alături de colectiviști, alături de mecanizatori, aviatorii aviației utilitare participă din plin la lupta pentru continua dezvoltare a agriculturii noastre socialiste. Numai în 5 luni din acest an, de exemplu, piloții aviației utilitare au contribuit la tratarea semănăturilor cu îngrășăminte și la combaterea dăunătorilor pe o suprafață de peste 137 000 de hectare cultivate cu diverse culturi și păduri, împrăștiind din avioane peste 15 090 000 kg de substanțe chimice. Printre echipajele care nu-și precupețesc eforturile pentru a asigura belșugul recoltei din acest an se numără cele conduse de piloții Mihai Diaconescu, Gh. Popescu, Tadeus Sloneski și Emil Achim, de pe avioanele „A.N. 2", Vasile Atanasescu, Vasile Gheboianu, de pe avioanele „P.O.2" și mulți alții.

A. MIRCEA

Conferinţa naţională a femeilor

Sîmbătă s-au încheiat lucrările Conferinţei naţionale a femeilor, care s-au ţinut în sala Palatului R.P. Romîne.

La conferinţă au luat parte peste 3.000 de delegate şi invitate din toate regiunile ţării — muncitoare fruntaşe din fabrici şi uzine, harnice colectiviste, activiste pe tărîm obştesc, profesoare şi învăţătoare, gospodine.

De asemenea, la conferinţă au luat parte numeroase invitate de peste hotare.

Cu îndelungi aplauze şi aclamaţii au fost întîmpinaţi la sosirea în sală în ziua deschiderii conferinţei, tovarăşii: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraş, Petre Borilă, Nicolae Ceauşescu, Chivu Stoica, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroş, Dumitru Coliu, Leonte Răutu, Leontin Sălăjan, Ştefan Voitec.

Primit cu aplauze puternice a luat cuvîntul tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, care a adresat Conferinţei naţionale a femeilor salutul Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, Consiliului de Stat şi Guvernului R. P. Romîne.

Raportul prezentat de tovarăşa Maria Rosetti, preşedinta Consiliului Naţional al Femeilor din R.P.R., discuţiile participantelor la conferinţă au subliniat faptul că socialismul a lichidat pentru totdeauna rădăcinile inegalităţii, asupririi şi umilirii femeilor, a deschis femeilor, ca şi tuturor cetăţenilor din patria noastră, posibilităţi nelimitate de dezvoltare şi afirmare a aptitudinilor şi capacităţilor creatoare. În anii regimului nostru, peste 39.000 de femei sînt deputate în sfaturile populare, aproape 15.000 — inginere şi tehniciene, 7.000 — medici, 90.000 lucrează în învăţămînt, 17.000 au munci de răspundere în gospodării colective.

Conferinţa a scos în evidenţă contribuţia organizaţiilor de femei din ţara noastră la lupta pentru pace şi progres social.

Într-o atmosferă de mare entuziasm a fost adoptată scrisoarea adresată Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, Consiliului de Stat şi Consiliului de Miniştri de către Conferinţa naţională a femeilor. Participantele la conferinţă şi-au manifestat hotărîrea lor fermă de a traduce în fapte hotărîrile conferinţei, de a antrena masele largi ale femeilor la opera de desăvîrşire a construirii socialismului în ţara noastră, de a întări solidaritatea şi prietenia cu femeile din întreaga lume, în lupta pentru pace şi progres social.

Conferinţa a adoptat de asemenea o telegramă adresată Federaţiei Democrate Internaţionale a Femeilor.

FESTIVAL 1962

Pregătirile pionierilor finlandezi

Cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor, care se va desfăşura la Helsinki, constituie şi pentru pionierii finlandezi un bun prilej pentru organizarea unui volum sporit de activităţi cultural-sportive. Una dintre aceste acţiuni se intitulează „Ocolul lumii pe hartă". După ce parcurg pe hartă un traseu dinainte stabilit, pionierii organizează adunări în care vizionează filme sau ascultă expuneri despre viaţa politică şi economică a ţărilor prin care au „călătorit", despre bogăţiile solului şi subsolului lor etc. Tot cu acest prilej, sînt prezentate spectacole care oglindesc viaţa şi munca popoarelor şi tineretului din ţările respective. Acţiunea „Ocolul lumii pe hartă" a dezvoltat la copiii finlandezi sentimentul prieteniei cu toţi copiii de pe glob şi, ca urmare, din Finlanda pornesc în această perioadă spre cele cinci continente sute şi mii de scrisori în care copiii se interesează de acţiunile ce se organizează în diferite ţări ale lumii, în întîmpinarea Festivalului.

În aceste zile premergătoare Festivalului, o mare iniţiativă cunoaşte în Finlanda şi activitatea cercurilor „Miini îndemînatice" ale pionierilor. Şi este normal să fie aşa din moment ce pionierii finlandezi au hotărît să ofere unui număr cît mai mare de oaspeţi sosiţi la Festival daruri lucrate chiar de ei: jucării, cusături, broderii naţionale, obiecte de artizanat şi altele. Dar activităţile organizate de copiii finlandezi în întîmpinarea Festivalului au nu numai un scop cultural, educativ, ci şi un scop material: strîngerea fondurilor necesare participării tineretului finlandez la manifestările organizate în cadrul Festivalului. De aceea, copiii au hotărît să iniţieze o largă acţiune pentru distribuirea de insigne. Astfel, numai într-o singură zi pionierii din întreaga ţară au vîndut 11.000 de insigne ale prieteniei, iar banii procuraţi au fost vărsaţi în fondul Festivalului.

I. PRICOP

DE LA PRIETENII TAI DE PESTE HOTARE

UN PALAT CA ÎN POVEŞTI

Corespondenţă specială pentru „Scînteia pionierului"

Rîndurile acestea le scriu aşezat pe o bancă, într-un parc minunat, amenajat pe colinele Lenin din Moscova. Acest parc nu exista cu un an în urmă — şi nici clădirile din jur. Şi parcul, şi clădirile aparţin frumosului Palat al pionierilor din Moscova, dăruit recent copiilor de către poporul sovietic. Despre acest palat poţi să spui cu mîna pe inimă că este „un palat ca în poveşti".

E foarte greu să scrii despre tot ce există aici. Mai uşor e să scrii despre ceea ce nu există, pentru simplul motiv că aici există tot ce-şi poate visa un copil.

Am făcut o mică socoteală: dacă ar fi să stau doar cîte cinci minute în fiecare încăpere a palatului pionierilor, nu mi-ar ajunge o zi şi o noapte. Unde vreţi să intrăm? In care din cele 400 de încăperi să ne oprim? In camera leninistă, unde se vor desfăşura marile sărbători pioniereşti şi îşi vor primi cravatele roşii viitorii pionieri, sau în camera jucăriilor unde aproape totul este automatizat şi electrificat? In marea sală de teatru, la planetariu, în camera micilor tehnicieni ori în camera radioamatorilor?

Într-o încăpere l-am cunoscut pe unul din cei care au înălţat acest palat — unde aluminiul s-a unit cu oţelul, cu sticla, cu ceramica şi mozaicul şi împreună au alcătuit aceste încăperi pline de lumină. Il cheamă Ivan Şişkin. De meserie este constructor şi, cum s-ar spune, aici fiecare piatră îi este cunoscută. A lucrat la înălţarea palatului pionierilor din prima şi pînă în ultima zi. Exact cu 26 de ani în urmă, în ziua inaugurării Casei pionierilor din Moscova, a primit cravata roşie. Iar azi a venit să dăruiască această cravată muzeului palatului!

Palatul este la primele zile de activitate. Iubitorii diferitelor sporturi, ai dansului sau teatrului se întîlnesc aici pentru prima oară. In timpul vacanţei se vor împrieteni, vor face excursii, vor prezenta spectacole. Le-am povestit noilor mei prieteni care m-au înconjurat despre pionierii din Republica Populară Romînă, despre frumosul lor palat din Bucureşti. Unul din ei m-a rugat să vă transmit că pionierii din Moscova sînt gata să vă răspundă la orice întrebări privind activitatea ce se desfăşoară în palatul lor. Scrieţi-le, dragi prieteni! Vă dau adresa: **SSSR, Moskva, Dvoreţ pionerov.**

AL. STARC

Cheia de aur a Palatului...

Teritoriul palatului este de 54 hectare (cît jumătate din Stadionul „V. I. Lenin" de la Lujniki şi ceva mai mare decît statul Vatican).

În palat există 400 de încăperi. Aici, în fiecare zi, pot să activeze şi să se odihnească 6.000 de copii.

Palatul are un planetariu, un observator astronomic, o uzină pionierească, un studio cinematografic, un studio de televiziune, bazin de înot, debarcader cu bărci, un stadion cu 7.000 de locuri, o sală de spectacole cu 1.000 de locuri, un teatru pionieresc cu 600 de locuri, o sală de conferinţe cu 280 de locuri.

În vacanţă

...Sunase pentru ultima oară. S-ar putea spune că un clopoţel de şcoală, orice i-ai face, rămîne, totuşi, un clopoţel. Şi, oricum ar suna, nu poate să-ţi anunţe decît începutul sau sfîrşitul unei ore de curs. Şi totuşi, lui Staforidis, clinchetul argintiu nu-i vestise numai sfîrşitul ultimei ore de curs şi vacanţa, mult aşteptata vacanţă! Nu, clopoţelul îi transmisese un fior prin tot trupul, acel fior pe care fiecare îl simţim ori de cîte ori întreprindem ceva nou; ne înfioară, întotdeauna, neprevăzutul.

— Staforidis! se auzi strigat.

Se ridică de pe treptele şcolii, cuprins încă de mreaja visului ce şi-l făurise. Era ca beat — gîndise în fel şi chip, dar nu vedea o ieşire. Ca să meargă mai departe, la liceu, îi trebuia bani, nu glumă. Dar de unde să-i ia el, un băiat de muncitor. Se hotărîse să lucreze pe timpul verii, dar cîte drahme ar fi cîştigat?! Nici măcar pentru cărţi! Păşi spre grupul celor care-l strigaseră.

— Tu ce faci, unde mergi în vacanţă?

Cel care-l întrebase — Marderos — era fiul temutului angrosist Marderos, la care-şi cîştigau pîinea mulţi dintre vecinii de cartier ai lui Staforidis.

— Nu ştiu... Cred c-o să lucrez undeva...

— Aici, în Salonic?

— Da. Poate în port, poate altundeva.. Unde-oi găsi!

Marderos-fiul îşi miji ochii; aşa făcea ori de cîte ori se pregătea să spună ceva:

— Măi, Staforidis, dacă vrei, vorbesc cu tata să lucrezi la el.

Staforidis n-avu timp să mai răspundă. Venind într-o fugă i-ajunse din urmă Vitanidis.

— Ei, ce spun? îl întrebă pe acesta Marderos.

— O să mergem singuri. Vanghelis pleacă cu ai lui în sud, pe insula Idra, Botacelli şi Pasalidis pleacă şi ei undeva, pe malurile golfului Casandra. Poate numai Arghiropoulos o să meargă cu noi, în munţii Pind...

— Dă-i încolo... N-au pic de cuvînt. Dar noi tot o să petrecem de minune... şi se întoarse spre Staforidis: Ce zici, să vorbesc cu tata?

— Vorbeşte. Da' te rog, vorbeşte şi pentru Vrandros şi Manolis. Trei la un loc, o să ne vină mai uşor...

. . . .

Staforidis se sculă de cu zori şi se grăbi să ajungă cît mai devreme în port, la magazii. Cînd sosi însă, îi găsi acolo, aşteptînd, pe Manolis şi pe Vrandros.

— Noroc, băieţi!

— Noroc!

— Începem de azi?

— Păi...

Se auziră strigaţi şi se îndreptară tăcuţi spre birouri. În uşă, se-ntîlniră cu Marderos — bătrînul. Gras şi roşcovan, Marderos se opri o clipă locului, îi măsură cu privirea şi, zîmbind forţat, le spuse:

— Aveţi grijă, băieţi, nu mă faceţi de rîs. O să fie cam mult de muncă, dar voi o să vă descurcaţi, nu-i aşa?

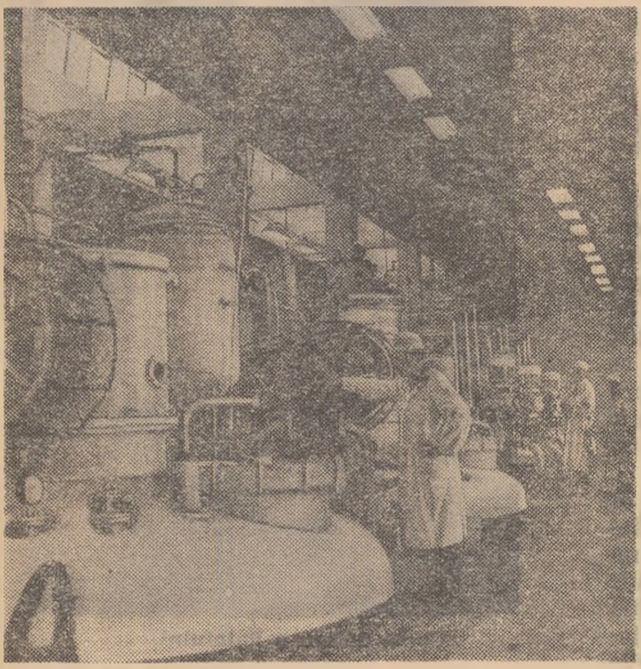
O porni bătrîneşte spre maşina care-l aştepta şi din care, în costum de turist, făcea semne desperate fiu-său.

Peste o oră, cei trei proaspeţi absolvenţi — Staforidis, Vrandros şi Manolis — cărau cu spinarea, pe pasarela îngustă, sacii grei, cu grîne. Iar deasupra lor, cerul de smarald lucea, boltindu-se vesel. Dar nu pentru ei.

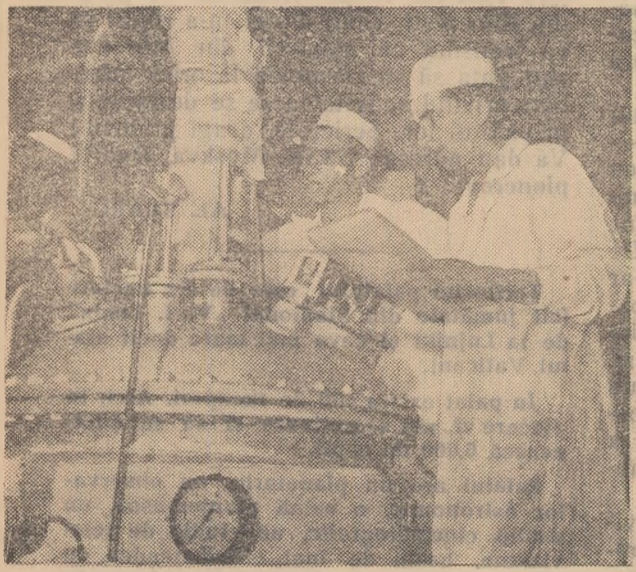
ŞT. Z.

Mă recomand STREPTOMICINA

Un reportaj
de OVIDIU ZOTTA

Fabrica de antibiotice din Iași este înzestrată cu utilaje foarte moderne

Medici? Savanți? Nu. Doi tineri muncitori — Diaconescu Dumitru și Gheorghiu Spiridon — de la secția fermentație streptomicină

Îmi dați voie? Inițial, numele meu este *Streptomicis Globisporus*. O, nu vă mirați... Este o denumire științifică și sînt mîndru de ea! De vreme ce savanții s-au străduit să-mi găsească un nume cu asemenea sonorități latine înseamnă că sînt o persoană cu oarecare trecere! „Bine, dar nu ești altceva decît un soi de ciupercă!" ați putea obiecta. Eu însă v-aș răspunde: Firește, nici n-am afirmat altceva; sînt un fel de ciupercă, nu mă pot lăuda cu o înfățișare deosebită, în schimb am o mare calitate: servesc ca materie primă la fabricarea streptomicinei! Iar de streptomicină, desigur, ați auzit deseori. E un medicament prețios, care vindecă multe boli. Ca și penicilina, este un antibiotic. Antibioticele — pe vremuri rare și foarte scumpe — sînt azi la îndemîna oricui. Nenumărați oameni și-au recăpătat sănătatea cu ajutorul lor. Toate acestea se datoresc faptului că puterea populară a construit la Iași o adevărată cetate a științei pusă în slujba sănătății omului: FABRICA DE ANTIBIOTICE. Aici, în afară de penicilină și de streptomicină, se mai produc eritromicină, tetra- medicamente. Utilajele moderne, cu un înalt grad de tehnicitate și automatizare, sînt conduse de muncitori-operatori, maiștri și ingineri bine pregătiți. Cei mai mulți sînt tineri, se poate spune că au crescut, ca specialiști, odată cu fabrica. Pentru a cunoaște mai bine cum se produce un antibiotic, am să vă invit în fabrică. Firește, dintr-o dată e greu să vezi totul, de aceea ne vom rezuma numai la procesul de producere a streptomicinei — adică la transformarea mea dintr-o ciupercă modestă într-un prețios medicament.

La drum!

În mare, am de parcurs 3 etape: *fermentația* (sau procesul de biosinteză), *extracția* (sau purificarea chimică) și *condiționarea* (sau dozarea, finisarea).

Să începem cu *fermentația*. E o secție spațioasă, inundată de lumină. Operatorii, în halate albe, impecabil de curate, circulă fără zgomot printre instalațiile sferice, prevăzute cu diferite manete și cadrane ale aparatelor de măsură. Aceste instalații se numesc *inoculatoare*. Ele îmi fac o deosebită plăcere, întrucît sînt... bucătăriile mele! Nu exagerez, dar am o mare poftă de mîncare și sînt plac glucoza, calciul, făina de soia, azotul etc. Timp de 37 de ore, în condiții sterile (adică de perfectă curățenie) aceste substanțe devin, în inoculatoare, *mediu de cultură* sau, mai pe scurt, hrana mea, care mă va ajuta să cresc. Din 8 în 8 ore, operatorii iau probe — și cînd preparatul este socotit bun, e îndrumat, prin conducte speciale, în altă încăpere. Aici, el poposește în niște instalații asemănătoare întrucîtva inoculatoarelor, dar de zece ori mai mari. Se numesc *intermediare*. Deabia acum intru și eu în scenă. Sînt introdus pentru 27 de ore în intermediare și, cum am o poftă de mîncare excelentă, încep îndată să mă îngraș, ba mi se rezervă și supliment... Consum totul și trec în *fermentatoare*, care, pentru a fi pe măsura noului meu volum, sînt de zece ori mai mari decît intermediarele. După 115 ore de ședere în fermentatoare, sînt considerat *soluție nativă*, ceea ce înseamnă că sînt o substanță care deja cuprinde antibioticul necesar (streptomicina), dar și anumite impurități care urmează a fi îndepărtate. Printre muncitorii care s-au îngrijit pînă acum de mine sînt mulți fruntași, ca operatorii Ungureanu Alexandru, Agănencii Mihai, Doleanu Nicolae.

Și acum...

...începe a doua fază, *extracția*. Aici, esențialul este că, în niște filtre speciale, se înlătură din soluția nativă toți ionii metalici, în vederea obținerii unei soluții pure. Cînd părăsesc filtrele, eu, vechiul globisporus streptomicis, mă pot lăuda că am devenit, din soluție nativă, *sulfat de streptomicină*. Am o culoare galbenă, dar niște instalații speciale îmi scot pigmenții și devin alb. Tot timpul călătoresc prin conducte sterile. O instalație interesantă este și aceea care se numește — curios, nu? — atomizor. E o denumire întîmplătoare, n-are nici o legătură cu... atomii! Dimpotrivă, e ceva foarte simplu: aici mă usuc și iau forma unui praf.

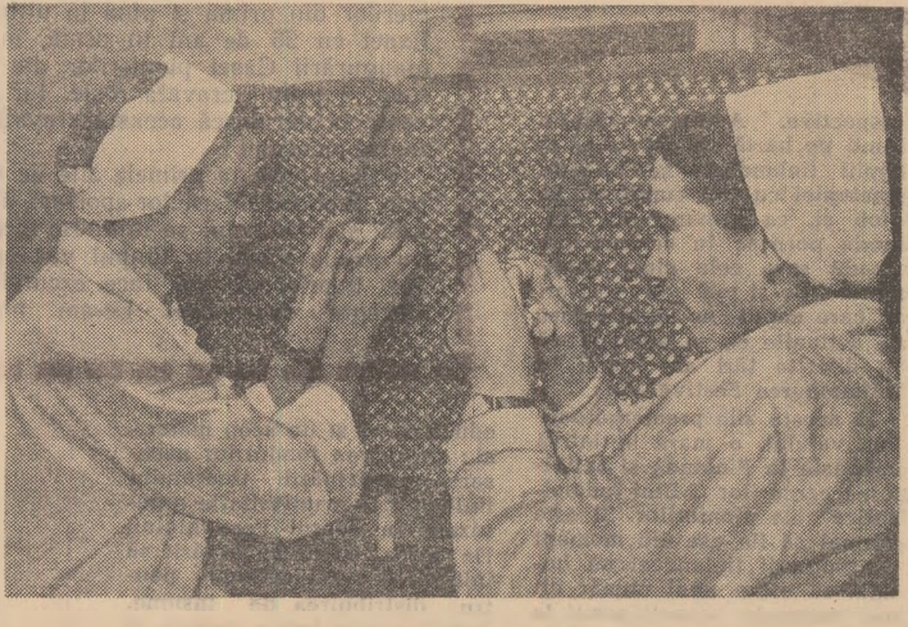
Drumul meu se apropie de sfîrșit. Intru în așa-numita *boxă sterilă*. Aici nu au voie să pătrundă decît muncitorii respectivi în cunoscutele halate albe și, în plus, cu măști de tifon. Ei mă introduc în flacoane și... la farmacie! Cu asta am parcurs și a treia etapă — dozarea și finisarea. Căpraru Margareta, Ionescu Constantin, Soroceanu Oprica sînt printre cei mai buni operatori de la „extracție".

Promoția sîrguincioșilor

Mai mult sau mai puțin diferit se prezintă și procesul de obținere al celorlalte antibiotice. Peste tot, însă, sînt instalații moderne, oameni pricepuți. Muncitorii de aci sînt absolvenți ai școlii profesionale de chimie și ai școlii tehnice de chimie. Mulți își continuă studiile. 206 sînt la școala medie serală, 17 sînt trimiși de fabrică la diferite facultăți, alți 27 sînt studenți la seral. Am să vă dau un exemplu: acum cîțiva ani, școala profesională de chimie a fost absolvită de o promoție de circa 70 de elevi. Toți 70 sînt în fabrică și toți 70 studiază acum la seral în clasa a X-a! Oamenii de aici muncesc bine și învață cu sîrguință — ceea ce înseamnă că, necontenit, calitatea producției crește.

În încheiere, vă ofer cartea mea de vizită:

Controlul fiolelor...

Se ridică deasupra norilor

Turnul pe care-l proiectează în prezent constructorii sovietici nu există încă în nici o altă țară de pe globul pămîntesc. El va avea două mii de metri înălțime, iar în vîrful său, în zilele înnorate, oamenii vor putea să stea la... soare, după plac!

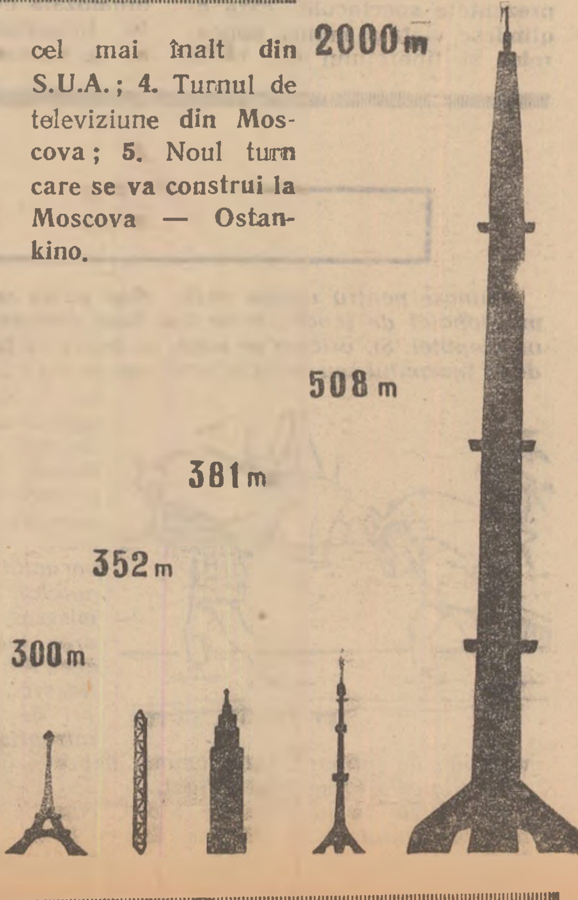
Acest turn gigantic va avea forma unui octogon cu diametrul la sol de 150 m.

Turnul va adăposti un teatru, restaurante, expoziții și terase. Numărul persoanelor care se vor putea afla în același timp în diferitele încăperi ale acestui turn va fi de aproximativ 100.000.

Grupul de constructori sovietici a lucrat la proiectul acestui turn timp de 5 ani. El va fi construit în partea de nord a Moscovei, la Ostankino.

CELE MAI INALTE CONSTRUCȚII DIN LUME
(de la stînga la dreapta)

1. Turnul Eiffel din Franța; 2. Turnul unui post de radio din R.D. Germană; 3. Edificiul cel mai înalt din S.U.A.; 4. Turnul de televiziune din Moscova; 5. Noul turn care se va construi la Moscova — Ostankino.

Vacanța în tabere

Sunetele goarnelor pionierești se aud pînă departe... „Dar, ce să fie, ce să fie !" par că ciripesc neliniștite păsărelele pădurii. Cine tulbură liniștea poenițelor, a cărărilor tainice de munte !? Iar pe malul însorit al mării, ce se întîmplă — zeci, sute, mii de copii au invadat plaja !... Cine sînt ? Ce caută aici ?...

Sînt pionierii ! prietenii noștri de anul trecut, par a spune, sfătoși, cocoșii de munte.

Sînt pionierii ! se pare că aprobă pescărușii care se rotesc lin deasupra valurilor.

Într-adevăr, pionierii au venit în tabere — la munte și la mare ! Vacanța, „vacanța mare" a sosit !

Dar, să ne oprim în tabăra centrală de la Năvodari.

Aici, cu „trenul veseliei" au sosit mulți, foarte mulți pionieri fruntași la învățătură și în activități pionierești. Cît privești cu ochii : pe alei, la masă, pretutindeni vezi sute, sute de copii mari și mici, din toate regiunile țării. Printre aceștia îi recunoaștem pe pionierii detașamentelor 13 și 15 din unitatea întîi. Veniți de la școlile din raioanele Sibiu, Mediaș, Sf. Gheorghe, Făgăraș locuiesc aici, în frumoasa cabană nr. 5. Au tot ce le trebuie, și după cum recunosc ei înșiși, „fiecare moment trăit aici, în tabără, aduce noi și noi bucurii". Pe lîngă îngrijirea atentă și hrana îmbelșugată sînt prezente cîntecele, jocurile, voia bună a pionierilor. Ce minunate sînt serile petrecute în jurul focului de tabără !

Atunci, în liniștea adîncă, cîntecele și poeziile prin care pionierii mulțumesc părintelui drag — partidului, pentru copilăria lor fericită, pentru minunatele zile de tabără, răsumă pînă tîrziu și pînă departe, purtate de căluții de spumă ai mării.

L. NOVAC

Concurs pionieresc

A devenit o tradiție ca în primele zile din vacanța mare pionierii cercului de aeromodele de la Casa pionierilor din Tg. Mureș să se întreacă cu aeromodeliștii de la Casa pionierilor din Cluj. De data aceasta, întrecerea s-a desfășurat pe aeroportul de la Tg. Mureș. Întrecerile de aeromodele la categoria planoare A 1 au fost dîrze și interesante, cu toate că vîntul „a furat" unul din cele mai bune planoare — modelul lui Szacs Ion.

Concursul pionieresc de aeromodele s-a încheiat cu victoria aeromodeliștilor de la Casa pionierilor din Tg. Mureș. În toamnă însă, pionierii clujeni sînt hotărîți să-și ia revanșa...

PĂUȘ ION
Casa pionierilor Tg. Mureș

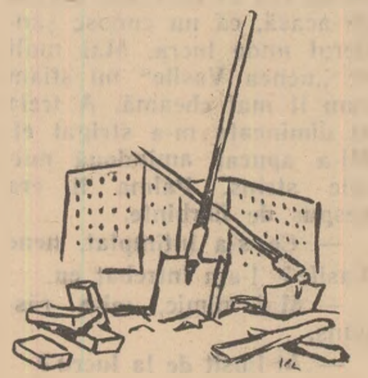

La plivit

Pe ogoarele colectivei din comuna noastră grîul a crescut înalt, cu spicul plin, dar pe ici colo au răsărit cîte-un fir de rapiță, cîte-o buruiană... Cum au prins de veste, colectiviștii au și început plivitul grîului, iar noi, pionierii, am hotărît să-i ajutăm. Și-am pornit-o prin lanul de grîu după ce am văzut cum lucrează cei mari. Pliveam și cîntam mai cu foc cînd vedeam că în urma noastră crește, crește suprafața plivită.

Cînd am plecat, în urma noastră au rămas 12 ha de grîu plivit.

RUSU TINA
Școala de 8 ani, Pușcași, raionul Vaslui

In vizită la colectivă

Una din zilele calde de vară ne-a îndemnat la drumeție și... pregătiți de călătorie, am pornit să vizităm gospodăria agricolă colectivă din comuna Lascăr Catargiu.

De cum am intrat în comună, ne-au întîmpinat copiii, iar după ce am făcut cunoștință am pornit să vizităm împreună satul și colectiva. În drum am admirat casele noi ale colectiviștilor, bogăția fermei de păsări sporită cu cei 2.000 de puișori de la incubatoare. Am vizitat apoi grajdurile și crescătoria de porci.

Ne-am despărțit cu greu de pionierii din comună, dar, în curînd, îi vom avea ca oaspeți ai unității noastre. Atunci îi vom conduce și noi prin noul și frumosul Galați.

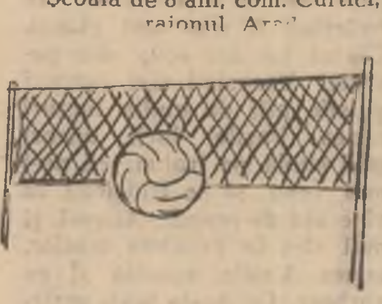
PINTEA ȘTEFAN
clasa a VI-a, Școala de 8 ani nr. 25 — Galați

Unitatea își primește noii pionieri

Curtea școlii răsună de vesele cîntece pionierești. „Cîntecul cravatelor roșii" se aude pînă departe, ducînd cu el bucuria unui eveniment de seamă în unitate. Dar ce sărbătoresc pionierii ? Să ne apropiem...

În mijlocul careului pionieresc sînt cinci școlari dintr-a III-a : Bulboacă Ilie, Prîncotan Florica, Hodăjeu Petru, Bochiș Livia și Taucean Ignat, care au pășit în rîndurile pionierilor. Pe chipurile lor citești emoție, bucurie, încredere. Da, încredere în prietenii care i-au pregătit pentru a deveni pionieri. Prietenii, pionierii mai mari, i-au invitat la adunările lor, le-au explicat ce simbolizează cravata roșie, ce semnificație au cele trei colțuri, i-au învățat cîntece și jocuri pionierești. De acum, pionierii vor avea încă cinci tovarăși în activitatea lor bogată, în drumețiile și excursiile ce le vor face, pentru focurile de tabără ce le vor aprinde în serile vacanței de vară.

MOȚ TEODOR
clasa a VI-a
Școala de 8 ani, com. Curtici, raionul Arad

DIN POȘTA SĂPTĂMINII

Vom deveni viticultori și zootehnicieni

Zilele trecute am dat cu toții examenul de absolvire. De acum, drumul în viață ne este deschis. Sîntem fii de colectiviști și dorim să fim alături de părinții noștri, să muncim pentru a obține recolte cît mai bogate. Pentru aceasta e nevoie să fim pregătiți cît mai bine. Și, fiindcă sîntem într-un ținut viticol, iar gospodăria are nevoie de cadre specializate, mulți vom merge la școala de viticultură. Alții se vor specializa pentru sectorul zootehnic sau vor învăța frumoasa meserie de mecanici agricoli.

Cu toții vom deveni cetățeni folositori patriei noastre socialiste.

COSMA VIOREL
Școala de 8 ani.
comuna Suiug,
raionul Marghita

—◇●◇—

Drumul nostru — școala profesională !

Să fii strungar, frezor, constructor, croitor, tractorist sau mecanic ? E frumoasă fiecare dintre aceste meserii. Pe care să ți-o alegi ? Patria are nevoie de toate! Despre drumul pe care ni-l vom alege în viață am discutat nu de mult într-o adunare de detașament.

Cu acest prilej, pionierii Arjoșanu Gheorghe, Tunsu Ion, Tomoșoi Gheorghe, Culea Vasile, Botea Elena, Mihai Ioana și mulți alții și-au manifestat hotărîrea de a se înscrie la școlile profesionale, unde își vor însuși aceste meserii.

GĂNCIULESCU TEODORA
și CORNEA FLOAREA
Școala de 8 ani,
comuna Cuza Vodă,
raionul Călărași

—◇●◇—

Mecanici agricoli

De multe ori am mers la gospodăria colectivă și am dat o mînă de ajutor părinților noștri la diferite munci. Acum, cînd am terminat școala, am hotărît să îmbrățișăm meserii de care are nevoie agricultura noastră socialistă.

În curînd, școala de mecanici agricoli va primi pe noii săi elevi, printre care se vor număra și Buta Sabin, Sofia Vasile, Marian Dumitru și Teșa Traian de la școala noastră.

MĂTĂRINGĂ FLORIAN
Școala de 8 ani,
comuna Rimeți,
raionul Aiud

SPORT

Finala „Cupei Aurel Vlaicu"

Zilele trecute, pe aeroportul Băneasa s-a desfășurat finala „Cupei Aurel Vlaicu" la aeromodele, organizată de U.T.M. în colaborare cu U.C.F.S. Cu acest prilej a luat cuvîntul Lucian Purcăreanu, vicepreședinte al Federației sportului aviatic și de radioamatori, care a vorbit tinerilor constructori aeromodeliști despre tradiția acestui concurs închinat memoriei marelui pionier al aviației romînești, Aurel Vlaicu.

La concurs au participat peste 80 de aeromodeliști din toată țara.

Prima fotografie : schimb de experiență între cîțiva aeromodeliști, în timpul desfășurării concursului.

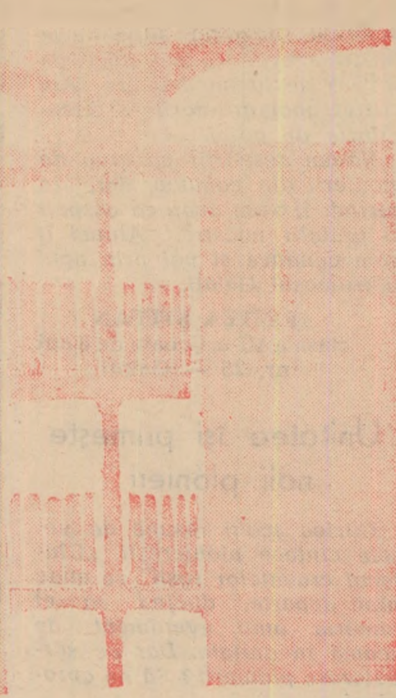
Fotografia a doua : pionierul Braun Ion, care s-a clasat pe locul I la tipul de aeromodele A-1.

1

SUS PE SCHELE

de

CALIN GRUIA

Dimineața, în drum spre școală, cum trec colțul străzii mă întîlnesc cu nenea Vasile. Ne salutăm, zîmbim, iar cîteodată ne dăm mîna. Mîna lui nenea Vasile e mare, aspră și puternică. O bună bucată de vreme mergem împreună pe trotuarul din fața blocurilor noi. Uneori, nenea Vasile se oprește și se uită la mulțimea balcoanelor și a ferestrelor. Atunci fața lui veselă se luminează și mai tare, de parcă i-ar răsări soarele pe frunte. După aceea, arată cu degetul o anume parte din trupul uriaș al unui bloc și-mi spune o seamă de întîmplări. Il ascult. Cînd trebuie să ne despărțim îmi pare rău. Și după ce urcă în troleibuz îi mai aud glasul. Glasul lui are ceva din poveste. Vorbele-i sînt limpezi și știe atît de multe lucruri nenea Vasile, încît uneori mi-i ciudă pe trotuar că nu-i mai lung și pe troleibuz că vine așa de repede. Alteori, și mai ales în preajma tezelor, nenea Vasile ascultă și eu vorbesc. Cunoaște toate materiile din clasa mea și uneori chiar mă ispitește cu întrebări scurte: „Ce-i cu cutare?"... „Explică-mi și mie cum vine"... Vrea să pară grav, serios, dar eu mă uit în ochii lui și îi răspund ca la lecții. Și deodată, nenea Vasile rîde și mă bate pe umăr. Ii place jocul. Și mie. Nu l-am întrebat niciodată cîți ani are, dar cred că poate fi de o seamă cu fratele meu cel mare, mecanicul.

Cu nenea Vasile am făcut cunoștință astă iarnă. Mi se desfăcuse capacul ghiozdanului și ningea peste cărți și caiete. Mi l-a reparat el. De atunci ne-am împrietenit.

S-a întîmplat însă ca într-o dimineață să nu ne întîlnim. Ceasul nu era vinovat cu nimic. Era bine potrivit. A doua zi am pornit însă cu un sfert de oră mai devreme și m-am plimbat pe la colțul străzii. Era să întîrzii de la școală, dar tot nu l-am văzut. Mă gîndeam că poate a răcit, că s-a întîmplat ceva pe schelă, sus. Bătea vînt, viscolea. Imi părea rău că nu-i știu adresa de acasă, că nu cunosc șantierul unde lucra. Mai mult de „nenea Vasile" nu știam cum îl mai cheamă. A treia zi dimineața m-a strigat el. Mi-a apucat amîndouă mîinile strîns. Palma îi era nespus de fierbinte.

— Ce s-a întîmplat, nene Vasile? l-am întrebat eu.

— Mai nimic, mi-a răspuns.

— Ai lipsit de la lucru?

— A, nu.

A fost întîia dată cînd nenea Vasile a repetat de mai multe ori cuvîntul „mai nimic" și a început să schimbe vorba. Dar pînă la urmă tot mi-a povestit.

— Dumnealui, crivățul, se credea tare și mare. Știi, zideam la etajul al VII-lea, pe terminate, și acolo îi venea lui bine să sufle. Să ne ia mortarul de pe mistrie, să ne zgîlțîie schelele, să ne descheie hainele, să ne înghețe mîinile... Și la început ne-a cam încurcat dumnealui, dar noi trebuia să dăm blocul în folosință cît mai repede. Și am lucrat pînă și-a văzut de drum viscolul. Și n-am rămas în urmă cu nici o cărămidă. Pot să spun că a fost chiar plăcut. De sus, luminile orașului se vedeau ca printr-o cortină mare, albă, mișcătoare... Am rîs, am cîntat și am zidit. Am avut și o sobiță cu noi, așa, cît ghiozdanul tău. Și cînd era nevoie îi mai ceream sprijin. Și era printre noi un băiat, pe numele său, Ion Neculai, care tot timpul se hîrjonea cu vîntul spunîndu-i fel de fel de vorbe hazlii. Alteori îi făcea parcă într-adins: „Aici o să fie o fereastră cu flori... Și aici dormitor cald. Poftim, vîntule, ce spui? Nu te înțeleg... Lasă-mi căciula în pace că n-ai bani să mi-o cumperi. Degeaba fluieri, măi, prostule, că noi nu ne temem de tine. Și dacă vrei să știi, aici are să fie biblioteca și în mijlocul camerei, la o masă, un școlar o să scrie și o să citească!"

Desen: **PUIU MANU**

Dar cît de repede îi ieșeau cuvintele din gură în presupusa lui ceartă cu vîntul, tot pe atît îi umblau și mîinile.

Și nenea Vasile ar mai fi povestit și alte întîmplări de pe schelă, dar troleibuzul îl aștepta la colțul străzii cu ușile deschise. L-am rugat de atîtea ori să mă ia și pe mine sus, să văd cum pun zidarii cărămidă lîngă cărămidă și cum se înalță zidurile. Aș fi dorit să fiu acolo dimineața în răsăritul soarelui, și în amiază, cînd norii sînt aproape, și seara, cînd se ivesc stelele, dar nenea Vasile zîmbea și îmi spunea că o să mă ia o dată cu el. Că nu-i vremea trecută. Și eu am așteptat. Am așteptat în fiecare dimineață să-mi spună: „Ei, azi te iau cu mine".

Dar după atîtea așteptări, azi mi-a spus limpede:

— Mîine, după ce-ți faci lecțiile, așa cam pe la ora 4 dă-mi un telefon la șantierul nostru... Notează numărul.
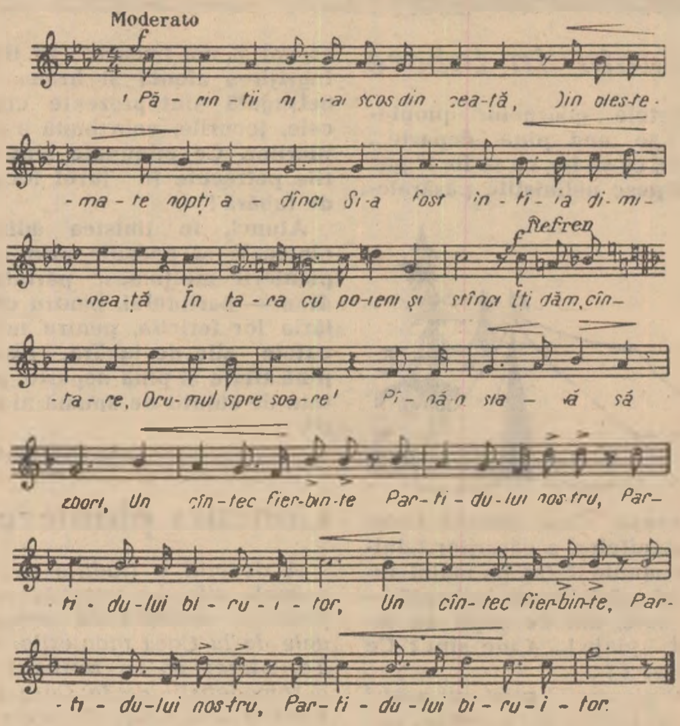
L-am notat. Dar parcă trebuia să-l notez? L-am învățat pe de rost. Il repet în minte ca și cum aș spune numele cuiva drag. Și mă uit la ceas, și mă uit la cer — aș vrea să fie senin! — și mă uit la blocurile de pe strada mea, și mă gîndesc: Așa or fi de înalte schelele? Aș vrea să fie mult mai înalte! „Mîine, după ce-ți faci lecțiile", atît mi-a spus nenea Vasile. Oare unde o să mă ducă?... Odată mi-a spus că o să-mi arate apartamentul la care a lucrat pe viforniță, că acolo stă, într-adevăr, o fetiță mică, cîrnă, cu ochii negri și se joacă. Are o păpușă mare cu ochii albaștri... Desigur că mi-a pregătit o surpriză. Oricum, pe schele tot am să urc eu, așa, de jur împrejur, pînă unde se zidește... Și dacă nenea Vasile o să mă lase și pe mine să pun, cu mîna mea, o cărămidă în zidul ce se înalță, am să fiu foarte fericit. Abia aștept. Nenea Vasile o să fie, desigur, lîngă telefon și o să le spună tovarășilor săi de lucru cînd voi ajunge acolo: „Poftiți, faceți cunoștință! Dumnealui, prietenul meu, vrea să devină constructor".

Și toți or să dea mîna cu mine. Abia aștept ora 4. Numărul telefonului de la șantier îl știu pe dinafară.

Ai să-mi cunoști oare glasul, nene Vasile?

Partidului

Versuri: ION BRAD **Muzica: ALFRED MENDELSOHN**

Părinții ni i-ai scos din ceață,
Din blestemate nopți adînci
Și-a fost întîia dimineața.
In țara cu poieni și stînci.

Refren

Iți dăm, cîntare,
Drumul spre soare!
Pînă-n slavă să zbori
Un cîntec fierbinte
Partidului nostru, *bis*
Partidului biruitor

Pe drumuri aspre te urmară
Părinții noștri, azi cărunți.
Și-n libera și noua țară
Au înflorit și văi și munți.

Refren...

Spre viitor pornim acuma
Și noi sub steagul tău de jar;
Tu ne rămîi întotdeauna
Conducător spre fapte mari.

Refren...

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii